

Thea Zoeteman-Meulstee

Onverwerkt verleden

CITERREEKS

ONVERWERKT VERLEDEN

Thea Zoeteman-Meulstee

*Onverwerkt
verleden*

Citerreeks

© 2011 Citerreeks, Kampen

www.citerreeks.nl

Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

ISBN 978 90 5977 562 6

NUR 344

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Femke Rozemeier is nooit tevreden geweest met zichzelf. Haar gestalte is klein en gedrongen. Toen ze nog op de basisschool zat, hoopte ze dat dit probleem zich in haar pubertijd vanzelf zou oplossen. Helaas werd dat voor Femke een teleurstelling. Want er kwamen enkele centimeters bij, toen stopte de groei. Als kind werd ze altijd al ‘kleintje’ genoemd. Ze haatte dat woord. Om haar onvrede hierover te verdrijven, ging ze snoepen. Het bleef niet alleen bij snoepen. Ze kreeg eetbuien die ze zelf vertaalde in ‘vreetbuien’. Hoe meer ze at, hoe meer ze die ontevreden buien verdreef. Daarna kwam echter de ‘kater’. Want had ze zich overvol gegeten, dan kreeg ze spijt. Zo kwam ze in een vicieuze cirkel terecht en wist ze er niet uit te komen. Als ze voor de spiegel stond, draaide ze zich vol schrik en verachting weg. Was zij dat? Dat dikke, korte meisje? Toen was haar besluit in één keer genomen. Vanaf dat moment wilde ze gaan lijnen.

Ze hield het één dag vol. Want diezelfde dag kwam ze een jonge vrouw tegen die vroeger bij haar in de klas gezeten had. Verrast om het weerzien na al die jaren, maakten ze een praatje. En toen zei Anne: ‘Je bent niets veranderd. Nog hetzelfde kleintje als vroeger.’

Ze bedoelde het niet vervelend, daar was ze veel te hartelijk voor. Maar voor Femke was dat meteen een aanleiding om die avond opnieuw een grote zak chips te pakken en deze tot het laatste kruimeltje leeg te eten. Ze werd misselijk en probeerde in het toilet over te geven. Het lukte niet. Met een zwaar, vadsig gevoel ging ze die avond naar bed. Zichzelf meer dan ooit verwensend. Op de weegschaal ging ze al maanden niet meer staan. Dat was iets om haar in een depressie te brengen. Evenals die verschrikkelijke spiegel die in haar slaapkamer aan de kast hing. Met veel moeite heeft ze dat ding van de kastdeur gekregen en hem in haar frustratie buiten op straat in stukken gegooid. Natuurlijk op een moment dat haar ouders en haar twee zussen niet thuis waren.

Haar twee zussen Suzanne en Jeanet waren schoonheden. In wrange zelfspot bedacht ze meer dan eens dat zij ieder sprenkeltje schoonheid van haar hadden weggepakt. Zij was lelijk en haar twee zussen allebei knap. Zij hadden een mooi, glad gezicht zonder onefenheden. De een had dik, donker haar dat in speelse krullen om

haar mooie gezichtje viel. De ander was blond en had het in een kort model laten knippen, wat haar heel goed stond. Ze hadden allebei een prachtig recht gebit. Dat was bij haar wel anders. Jaren had ze een beugel moeten dragen om haar tanden mooi recht te kunnen krijgen. En zo stralend wit als haar zussen kreeg ze haar gebit niet. Al gebruikte ze al jaren de duurste en beste tandpasta.

Alle kleren die haar zussen droegen, kwamen bij hen goed tot hun recht. Alles stond hen. Bij haar niet. Vaak bedacht ze dat een jutezak haar net zo goed stond als een prachtig setje. Dat moest ze niet hardop zeggen, want dan kreeg ze van haar moeder de wind van voren.

Tja, haar moeder. Zij heeft haar vaak voorgehouden dat de schoonheid niet van buiten zit, maar van binnen. En dat dit laatste belangrijker is dan het eerste.

‘Maar de mensen kijken toch het eerst tegen de buitenkant aan,’ had ze in haar frustratie haar moeder toe geroepen.

Maar Lisa had haar hoofd geschud. ‘Onthoud één ding, Femke. De schoonheid die jij vanbinnen hebt, straalt je naar buiten uit. En dat maakt jou mooi en uniek, tot wat jij geworden bent.’

Haar moeder kon het prachtig vertellen. Maar Femke raakte niet overtuigt. Ze was lelijk en ze bleef lelijk. ‘Propje’, zo noemde ze zichzelf nu. Ze was klein en dik. En ze was blij dat de spiegel in honderd stukjes met de vuilnisman is mee gegaan!

Femke is de middelste van de drie zussen. Jeanet is twee jaar ouder en hoopt over enkele maanden in het huwelijksbootje te stappen. Suzanne is twee jaar jonger. Mooi, intelligent en een vlotte babbelaar. Ze ligt er goed in bij de jongelui en de jongens zwermen om haar heen. Ze geniet daarvan en lijkt door het leven te fladderen als een vlinder. ‘Butterfly’, noemt Femke haar in stilte. Een mooiere naam dan ‘propje’ of ‘kleintje’.

Naar háár kijken de jongens niet. Wat valt er aan haar te zien? Vooral als ze samen is met haar zusje, worden alle blikken meteen naar Suzanne getrokken. Als ze geruisloos zou verdwijnen, zou niemand het opmerken. Jeanet, haar oudere zus, is anders. Ze is knap, mooi, intelligent, maar ze heeft een ernstiger natuur. Femke heeft een warm gevoel voor haar oudste zus. Want met Jeanet kan ze praten. Zij ziet waar zij, Femke, mee tobt. ‘Je hebt een groot minderwaardigheidscomplex. En dat is nergens voor nodig, Fem,’ had ze pas nog gezegd. ‘Jij mag er ook zijn, helemaal zoals je bent. Een

knappe snoet is niet belangrijk. Het gaat om de binnenkant. Jij straalt liefde uit naar je medemens. Ik weet zeker dat jij voor het werk dat jij gaat doen, geschapen bent.'

Haar werk. Femke glimlacht. Enkele weken geleden heeft ze haar opleiding SPW afgerond. Nu mag ze zich gediplomeerd woonbegeleidster noemen. Ze wil graag werken in een gezinsvervangend tehuis en is al volop aan het solliciteren. 'Jij wéét hoe je met mensen om moet gaan, Femke,' heeft haar oudste zus met nadruk gezegd. 'Jij houdt van je medemens, in wat voor situaties ze zich ook bevinden. Jij hebt daarin kwaliteiten en ik ben trots op je.'

Dat is Jeanet ten voeten uit. Zoiets zou Suzanne niet tegen haar zeggen. Die gaat op in haar eigen wereldje en kijkt niet om zich heen. Drie zussen, maar alle drie heel verschillend. En toch is er een band tussen hen die niet zomaar verbroken kan worden.

Over enkele maanden hoopt Jeanet te trouwen. Nu moet ze hiervoor nieuwe kleren kopen. Haar moeder heeft er al een paar keer op aangedrongen. 'Je moet niet tot het laatste moment wachten. Want dan gaat het overhaast en is er al veel weg. Nu moet je gaan, Fem. Dan gaan we samen en dan maken we er een gezellig dagje van.'

Femke had haar hoofd geschud. Mam bedoelde het goed, maar zij had er geen zin in. Niets staat haar. Niets. Wat voor andere meiden een feest is, is voor haar een kwelling; naar de stad gaan en kleren kopen voor zichzelf.

'Suzanne is al helemaal klaar,' had Lisa nog gezegd.

'Nogal makkelijk!' had ze zich laten ontvallen. 'Suzanne is nog knap in een jutezak. Maar mij staat niets. Ik...'

Toen was Lisa echt heel boos geworden. Een stroom van woorden kwam over het gebogen hoofd van Femke heen. Boze woorden, opbeurende woorden, en ten slotte had Lisa haar dochter tegen zich aan getrokken. 'Jij dwaas, gek kind. Hoe kan ik je ooit laten geloven dat jij net zoveel waard bent als de andere twee. Jij gaat zaterdagmiddag met mij mee en dan kopen we wat moois voor je. We maken er een gezellige middag van en op een terrasje gaan we wat drinken.'

Dat was vanmorgen. Nu zit Femke op haar kamer, alleen met haar gedachten. Het liefst zou ze met een groepje vriendinnen door de stad slenteren. Gek doen en lachen met elkaar. Bij de Mac iets lekkers halen. Ach, het is lief bedoeld van haar moeder. En ze vindt het heus gezellig om met ma te winkelen. Maar met een groep vriendinnen moet toch ook heerlijk zijn. En hoeveel vriendinnen

heeft ze? Jeanet heeft een paar leuke vriendinnen en Suzanne heeft er zoveel dat die niet te tellen zijn. Maar zij? Ja, Marieke. Maar zij is sinds haar studie medicijnen op kamers gaan wonen in Utrecht en daardoor zien ze elkaar niet veel meer. En verder?

Eigen schuld. Ze heeft zelf te veel afstand genomen van iedereen. Altijd was ze bang dat men contact met haar zocht uit medelijden. Een einzegänger is ze. Een muurbloempje.

In haar frustratie maakt ze haar kast leeg en gooit alles op haar bed. Het is een bende in haar kast en dat moet eerst maar eens opgeruimd worden. Bovendien kunnen er wel wat kleren weg die ze toch nooit meer draagt. Het past niet meer.

En morgen... Morgen gaat ze lijnen!

‘Ha, die Fem... Volgens mij is deze brief voor jou bestemd. Toch?’ Eward, de verloofde van Jeanet, komt tegelijk met de post binnen. Hij heeft het stapeltje van de postbode aangepakt en overhandigd Femke de brief.

Nieuwsgierig kijkt ze ernaar en ze voelt meteen haar hart bonzen als ze ziet dat het een antwoord op een van haar sollicitatiebrieven is. ‘Van de Rozenhof,’ doet ze enthousiast. ‘Ik ga hem meteen lezen.’ Haastig scheurt ze de envelop open en haar ogen vliegen over de regels. Uitnodiging... Gesprek... Twee uur ’s middags... ‘Mam, ik ben uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek...’ Met een juichkreet rent ze de kamer in, waar ze bijna haar zwager in spé voor de voeten loopt.

‘Waar is ma?’ vraagt ze.

‘Waar is Jeanet?’ vraagt Eward.

‘Ik weet het niet,’ antwoorden ze tegelijk en dan staan de beide dames in de deuropening alsof ze weten dat er op hen gewacht wordt. Femke wappert met de brief en Jeanet verdwijnt in de armen van Eward.

Lisa is verrast als ze de brief leest. ‘Dat wordt spannend voor je, Femke. Maar wees niet teleurgesteld als de eerste sollicitatie niets wordt. Je hebt meer brieven verstuurd.’

‘Nou ben ik nog niet eens voor dat gesprek geweest en u praat al alsof het niets wordt. Lekker optimistisch bent u.’

Lisa schudt kalmerend haar hoofd. ‘Zo bedoel ik het niet. Het gaat er mij om dat je op alles voorbereid moet zijn. Natuurlijk hoop ik dat je meteen succes hebt.’

De dinsdagmiddag daarop, om twee uur, gaat ze nerveus naar de Rozenhof. Waar ze niet op gerekend had, was dat er nog drie sollicitanten waren. Zij is de derde. De moed zinkt haar in de schoenen. En het blijkt terecht: enkele dagen later ontvangt ze opnieuw een brief van de Rozenhof. Helaas is de keus niet op haar gevallen en ze wensen haar verder veel succes met solliciteren.

Het is een bittere pil voor Femke, ondanks dat haar moeder haar hierop had voorbereid. Ze scheurt de envelop met brief in heel veel snippers en laat ze boven haar prullenbak naar beneden dwarrelen. Natuurlijk is ze niet uitgekozen. Het is afgeketst op haar uiterlijk. En dat kan niemand uit haar hoofd praten. Ook haar moeder niet!

Toch gaat ze na deze teleurstelling verder met solliciteren. Uiteindelijk moet ze toch werken! Haar brieven gaan naar Hofstede, De Groene Weide en De Zonnehoek. Met moeite probeert ze tijdens die gesprekken zo ontspannen mogelijk over te komen. Bij een van de drie weet ze al meteen dat het niets wordt. Bij de andere twee krijgt ze goede verwachtingen, maar moet opnieuw daarna de teleurstelling verwerken dat de keus niet op haar gevallen is.

De moed zinkt haar in de schoenen. Ze zou iets aan haar uiterlijk moeten doen. Maar wat? Haar gezicht krijgt ze niet mooier en knapper. Haar gewicht... ja, daar kan wel iets aan gedaan worden. Maar hoe vaak heeft ze zichzelf niet voorgenomen om te gaan lijnen? En hoe vaak is een poging niet op een mislukking uitgelopen? En waarom zou ze het doen? Het wordt toch nooit wat met haar.

Het kleren kopen moet er toch van komen. Jeanet gaat mee. Het is zaterdagmiddag en haar oudste zus heeft het weekend vrij. Ze is kraamverzorgster en heeft er net een 'gezin op zitten', zoals ze dat zelf uitdrukt. Suzanne studeert medicijnen. Zij heeft altijd heel goed kunnen leren. Grappig eigenlijk, dat ze alle drie werk hebben of krijgen in de zorg of op medisch gebied. Maar alle drie hebben ze toch weer heel verschillende beroepen.

Ondanks Femkes pessimisme wat betreft het kleren kopen, wordt het een gezellige middag. Jeanet, met haar opgewekte humeur, weet Femke op te vrolijken. En als ze ook nog slaagt, dan kan haar dag niet meer stuk.

'Het staat je goed, Femke. Echt, ik meen het. En waag het niet ertegen in te gaan.' Jeanet kijkt haar streng aan en Femke moet lachen. Ze kijkt in de passpiegel.

Ze heeft een lange rechte rok, die onderlangs wijd uitloopt. De

stof heeft een kaki ondergrond met daarop bruine en zachtroze bloemen. De bloes die ze daarop draagt heeft een zachte kleur roze, bij de hals afgezet met een roesje. Daarover draagt ze een kort bruin jasje dat langs de onderkant is afgewerkt met een gerimpelde rand. Tevereden neemt ze het geheel in zich op. 'Ik ben nog mooier dan de bruid,' zegt ze met de nodige zelfspot.

'Als dat zo is, dan zal ik er snel iets aan moeten doen,' reageert Jeanet. Ze kijken elkaar aan en schieten in de lach. 'Nu nog de kapper,' wijst Jeanet. Door haar zus wordt ze bijna meegesleurd naar een smal pandje iets verder in de winkelstraat, waarin inderdaad een kapper gevestigd is.

'Ja, iets heel anders,' vertelt ze, als ze eenmaal in de kappersstoel zit. Een ander model, maar ze weet niet goed wat. De kapster is een jonge vrouw die eerst met haar handen door het steile, slappe haar van Femke woelt.

'Je hebt fijn haar,' zegt ze. 'Maar wel veel. Wat denk je ervan als ik er een licht permanentje in zet en het daarna in lagen knip?'

Femke kijkt geschrokken op. Dat is wel heel radicaal. Jeanet knikt geestdriftig. 'Zou ik het durven?' vraagt Femke aarzelend.

'Ik zou niet weten waarom niet,' vindt Jeanet. 'Ik denk dat het je wel staat.'

De kapster stelt Femke gerust en laat plaatjes zien van het model dat ze in Femkes haar wil aanbrengen. 'Je hebt een vol, rond gezicht,' zegt ze. 'En dit steile haar accentueert het nog eens extra. Juist door er krullen en laagjes in aan te brengen, geeft het iets speels en nonchalants. Het zal je vast heel goed staan.'

Femke geeft zich over. Ze sluit haar ogen met de gedachte dat ze die niet eerder opent voordat ze klaar is en in de spiegel kan kijken. Ze vindt het heel spannend. Met gesloten ogen zit ze in de stoel en laat de kapster haar gang gaan. Het zal nog lang duren voordat ze klaar is. Eerst permanenten en vervolgens knippen. Dat is niet zomaar even gedaan. Jeanet is in een tijdschrift verdiept en zelf laat ze haar gedachten de vrije loop. Daar heeft ze nu volop de gelegenheid voor. Ze kan het niet helpen dat haar gedachten terug gaan naar haar kinderjaren. Daarin ligt zoveel pijn opgeborgen. Een pijn die ze altijd met alle geweld weggeduwd heeft, maar die ze de laatste tijd bij stukjes en beetjes toe gaat laten. Onverwerkt verleden. Ja, dat is het. Ze ziet de gezichten van haar kwelgeesten weer voor zich alsof het zich gisteren heeft afgespeeld. Haar kwelgeesten die haar 'Vetke' noemden in plaats van Femke. O, wat heeft ze haar eigen

naam gehaat. Vetke, de benaming die precies bij haar figuur paste. Klein en dik. 'Vetke' was nog veel erger dan 'kleintje'. Ze schudt haar hoofd alsof ze al die gedachten uit zou willen bannen.

'Even nog je hoofd stilhouden,' hoort ze de kapster achter zich zeggen. 'Ik begrijp dat het lang duurt, maar als je mooi wilt zijn moet je ook geduld hebben.'

Femke lacht. 'Dat geduld heb ik wel. Nog even, dan val ik in slaap.'

'Prima idee,' plaagt de kapster. 'Ik maak je wel wakker als ik klaar ben.'

Pas een hele tijd later neemt de kapster opnieuw het woord. Femke is echt bijna ingedommeld en ze schrikt van de stem plotse-ling boven haar hoofd. 'Ik ben bijna klaar en ik wil je vast verklap-pen dat het model heel goed in je haar valt. Het springt zo leuk op.'

De spanning om het resultaat zet zich weer in Femke vast. Nog even, dan mag ze in de spiegel kijken. De kapster hanteert de föhn, terwijl ze een borstel door Femkes halflange krullen haalt. Dan is ze klaar. De kapster maakt de cape los en zegt; 'Kijk maar.'

Femke doet haar ogen open en het resultaat is verbluffend. Ze staart verbaasd naar haar eigen spiegelbeeld en ze laat haar vingers tussen de krullen door glijden. Het kapsel maakt haar uiterlijk meteen heel anders. Het is zoals de kapster had gezegd; door de speelse valing van het haar, maakt het haar gezicht wat smaller en het staat meteen pittiger.

Ook Jeanet steekt haar bewondering niet onder stoelen of ban-ken. Ze steekt een duim op en kijkt opgetogen naar Femke. 'Geweldig Fem. Echt goed van je dat je dit hebt gedaan,' vindt ze.

Femke kijkt de kapster blij aan. 'Het staat veel leuker, al moet ik eraan wennen.'

De kapster knikt voldaan. 'Dat je eraan moet wennen, is logisch. Maar je zult zien dat je al gauw niet beter meer weet. Ik ben blij dat je tevreden bent.'

'Het is net of ik naar iemand anders kijk,' zegt ze, en dan toch nog een beetje onzeker: 'Het staat me toch echt goed, hè?'

Uit twee monden wordt dat met klem bevestigd. De kapster en haar zus zijn het dus volledig met elkaar eens. Femke betaalt, groet de kapster en bedankt haar nog eens. Ze voelt zich meteen anders. Leuke kleren, een leuk kapsel en nu nog vechten tegen de overtollige kilo's. Het lijkt wel of er nieuwe energie door haar heen stroomt. Ze zal ervoor vechten om er goed uit te zien. Ze begint er vandaag

meteen aan. Of nee, ze is er al aan begonnen. Met dit nieuwe kapsel. Nu nog de vetrollen, want afvallen zal ze!

‘Nu naar de drogist,’ beveelt ze.

‘Wat wil je kopen?’ vraagt haar zus lachend. ‘Haarlak? Een crème voor je gezicht? Iets om je glimmende neus te poederen? Of een vreselijk duur parfum?’

Femke trekt zich niets van het geplaag van haar zus aan. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, niets van dat alles. Ik wil een lijnpakket.’

Jeanets mond zakt dwaas open. ‘Je wilt een... wat?’

‘Een lijnpakket,’ zegt Femke onverstoorbaar.

‘Wat bedoel je nou eigenlijk?’

‘Heel simpel. Een doosje caloriearme producten. Vanaf nu ga ik afvallen.’ Jeanet schiet in de lach en Femke kijkt beledigd. ‘Je gelooft me niet.’

‘Nee,’ bekennt Jeanet eerlijk. ‘Ik geloof je inderdaad niet. Je hebt het al zo vaak gezegd en je houdt het nog geen dag vol.’

Femke knippert met haar ogen. Bah, haar vrolijke stemming is meteen bedorven. Jeanet ziet het en geeft haar een bemoedigend kneepje in haar arm. ‘Trek het je toch niet aan, meid. Je bent goed zoals je bent.’

‘Je lijkt ma wel.’

‘Maar het is zo, Fem. Ik wou dat ik het je aan je verstand kon brengen. Je bent veel te eigenwijs. Hoe kom je toch aan dat maffe complex?’

‘Maf complex? Het is gewoon een feit dat ik te dik ben. Jij kunt makkelijk praten. Jij...’ Ze slikt de rest maar in en steekt snel de straat over. Naar de drogist.

Met tassen vol gaan ze even later weer naar huis. Nieuwe kleren voor Femke en een doosje met dieetproducten. Als ze naast Jeanet in de auto zit, bekijkt Femke de inhoud nauwkeurig. Jeanet ziet het zijdelings met argusogen aan. Ze ziet hoe het een na het ander tevoorschijn komt. Allerlei zakjes poeder waar verschillende papjes van geproduceerd kunnen worden. Natuurlijk met een gering aantal calorieën. ‘Volgens de beschrijving raak je binnen een week vijf kilo kwijt als je strikt aan de inhoud van het doosje houdt,’ zegt Femke. Ze ziet Jeanet griezelen en het is voor haar geen vraag wat ze denkt. Afvallen kan ook op een gewone manier: minder suiker, minder vet, veel water drinken en veel bewegen. Maar Jeanet vergeet dat het met de inhoud van deze doos veel sneller gaat, en je

hebt vaste richtlijnen waar je je aan moet houden. Ze zal zien dat het haar deze keer echt, ja echt zal lukken!

Er is verbazing thuis om de ‘nieuwe’ Femke. Ze geniet ervan als ze ziet dat haar ouders en Suzanne verrast zijn. Suzannes mond valt open. ‘Wat heb jij met je haar gedaan?’

‘Wat denk je?’ doet Femke fronsend. Haar jongere zus kan soms van die simpele vragen stellen. ‘Ik raakte onderweg per ongeluk schrikdraad aan. En prompt ging mijn haar spontaan in de krul.’

Suzanne gaat er niet op in, maar loopt een rondje om haar zus heen. ‘Het is even wennen,’ doet ze keurend. ‘Maar het is een prachtig model, Fem. Knap dat je het deed. Het staat je veel beter.’

‘Moet je nu per se om me heen lopen?’ vraagt Femke spottend. ‘Ik voel me net een koe op de keuring.’

Suzanne proest het uit. ‘Hoe kom je erop?’

Femke haalt haar schouders op en voelt de blikken van haar ouders. ‘Wat vinden jullie ervan?’ vraagt ze, toch een beetje onzeker.

‘Het staat je goed,’ vindt Lisa. ‘Maar hoe kom je er opeens bij om naar de kapper te gaan? Ik heb nooit gemerkt dat je vorige kapsel je niet beviel.’

‘Het kwam door Jeanet. Zij sleepte me mee naar de kapper.’ Femke knipoogt naar haar en vervolgt plagend: ‘Mijn zus heeft af en toe wel goede ideeën.’ Ze bukt voor een uithaal van Jeanet en haalt snel haar nieuwe aankopen tevoorschijn, die door Lisa en Suzanne worden bewonderd. Suzan wil het liefst dat Femke meteen haar nieuwe kleren aantrekt, maar ze schudt haar hoofd. Ze hangt het op een hangertje en haakt het aan de kast. Zo kan ze er nog even van genieten. Ruud, haar vader, kijkt glimlachend toe.

Als die avond de tafel is gedekt en iedereen aanschuift, vertelt Femke het meteen maar. ‘Ik eet niet mee, want vanaf nu ga ik met een streng dieet beginnen.’ Ze haalt meteen het doosje tevoorschijn dat ze bij de drogist heeft gekocht. Opnieuw verrast ze de familie. Maar aan de gezichten te zien is het een onaangename verrassing.

Lisa hapert: ‘Maar...’ Ruud krijgt een diepe frons boven zijn ogen en schudt zijn hoofd. En Suzanne vertolkt hun beider gedachten. ‘Je bent stapel. Wat moet dit voorstellen?’

Femke haalt de inhoud van het doosje tevoorschijn, dat door de anderen met argusogen wordt bekeken.

‘Wist jij dit, Jeanet?’

Jeanet kijkt Lisa aan en knikt. ‘Ja. Ik was er immers bij. Maar het heeft geen zin om er woorden aan te verspillen. Dat heb ik al gedaan en ze was niet van het idee af te brengen. Misschien dat u het kunt proberen?’ Dat laatste klinkt met de nodige spot. Femke weet inmiddels dat haar oudste zus het ook onzin vindt en opnieuw komt er irritatie boven.

‘Ik ben oud en wijs genoeg om zelf te bepalen wat ik wil. Er moet op zijn minst tien kilo af. Er zijn duizenden mensen die lijnen.’

‘Maar niet op zo’n radicale manier,’ zegt Ruud.

‘En niet zo ongezond,’ vindt Lisa.

‘Bovendien is het bar ongezellig,’ doet Suzanne een duit in het zakje.

Ondertussen is Femkes humeur tot op het nulpunt gedaald. Haar maag rammelt. En de geur van het eten dat op tafel staat, doet haar het water in de mond lopen. Maar ze geeft er niet aan toe. Nee, nu zet ze door. En ze laat zich door niemand tegenhouden.

Thea Zoeteman-Meulstee

Onverwerkt verleden

Het leven lacht Femke toe als ze wordt aangenomen bij de zorginstelling waar ze graag wilde werken. Haar geluksgevoel hierover slaat in één klap om als ze ontdekt dat een van haar collega's Gijsbert is, haar vroegere pestkop.

Femkes onzekerheid steekt weer de kop op en ze ziet haar leven steeds somberder in, vooral als ze ook nog te horen krijgt dat ze diabetes heeft. Zelfs de aantrekkelijke man die ze ontmoet als ze aan de waterkant zit te peinzen, kan haar maar moeilijk opbeuren. Femke zit veel te veel met zichzelf in de knoop. Bovendien blijft die akelige Gijsbert haar in de weg zitten. Het lijkt wel alsof ze wordt teruggeworpen in de tijd om dingen uit haar verleden opnieuw mee te maken. Wat Femke nog niet beseft, is dat ze zelf haar schouders eronder moet zetten om dat verleden eindelijk af te sluiten.

Thea Zoeteman-Meulstee debuteert met deze roman in de Citerreeks. Een aanwinst!

ISBN 978 90 5977 562 6 NUR 344

9 789059 775626

www.citerreeks.nl